

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstinget.

N° 20.

Syvende Møde.

Mandagen den 11te Februar.

(Fortf.)

ad § 5.

6) Udvalgets Udkaft: Secretairerne føre under Formandens Tilsyn en kortfattet Protokol, hvori Forhandlingernes Gjensstand og Udfald optages; den oplæses ved Begyndelsen af det følgende Møde. De samle fremdeles Stemmerne ved Afstemningen, efter først selv at have afgivet deres Stemmer. Ligeledes besørge de under Formandens Ledelse i Reglen Thingets Udfærdigelse, hvilke underskrives af Formanden og en af Secretairerne. Forretningerne fordeles mellem dem efter Afstale med Formanden.

vedtoges eenstemmigt med 45 Stemmer.

ad § 6.

8) Udvalgets Udkaft: Formanden bestemmer ved Slutningen af hvert Møde Dagsordenen for næste Møde. Dog kunne 10 Medlemmer forlange, at den fastsættes ved Thingets Beslutning.

vedtoges eenstemmigt med 45 Stemmer.

Formanden: Dermed er dette Affsnit afgjort. Vi gaae nu over til det næste Affnit, som indbefatter §§ 7—10 inclusive. Jeg skal i Genhold til Reglementets Bestemmelse forespørge, om Nogen understøtter det af den 3die Landstingsmand for den 3die Landstingskreds (Wessely) stillede Amendement under Nr. 10. (Ja.) Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Det vigtige Spørgsmaal, paa hvilken Maade Udvalg bør dannes, har givet Anledning til forskellige Meningsyttringer, iblandt hvilke der under det Affnit, hvorm der her handles, foreligger et Forslag, der er fremsat af det ærede tredie Medlem af den tredie Valgkreds (Wessely). Dette, saavel som

de øvrige Ændringsforslag i samme Retning, har været Gjensstand for omhyggelig Overveielse i Udvalget; men man har efter sin bedste Overbeviisning ikke kunnet komme til et andet Resultat end det, som laa til Grund for Udvalgets Udkaft. Man erkender tilfulde, at det er klogt og at det er rigtigt at modsatte Ansuelser komme tilorde i Udvalgene, men man formener, at det maa overlades det hele Things Skjønsomhed at drage Omsoerg herfor, hvilket saameget lettere kan skee, som Thinget har det i sin Magt at nedsætte Udvalg, paa hvilket Punkt af en Sags Behandling det selv behager. Man har anseet det for at være urigtigt, at Forsamlingens Majoritet, i hvis Haand dens forfatningsmæssige Ret hviler, at den skulde være upaaagtet, at dens Myndighed skulde fordeles imellem smaa Delinger, og det i Henseende til en heel Klasse af Beslutninger, der kunne være af en overordentlig Bigtighed. Ikke mindre klart synes det, at enhver enkelt Landstingsmand har Ret til at fordre at tage Deel i enhver Beslutning, Landstinget tager, og at det følgelig ogsaa vilde være en Indskrænkning i hvert enkelt Medlems Ret, naar man, istedetfor at man er besejlet til at stemme paa ethvert Medlem af et Udvalg, skulde igjen nem Forretningsordenen indskrænkes til kun at stemme paa et enkelt Medlem. — Hvad Sagens Behandling angaaer, da er det vel ogsaa indlysende, at det ved at nedsætte Udvalg er af den største Bigtighed, at dette skeer med tilbørligt Overblik over, hvad Sagens Lary fordrer. Men det skjønes ikke rettere, end at dette Overblik ikke kan finde Sted, naar der gaaes frem paa den Maade, som det Forslag, hvorom her handles, gaaer ud paa. Og denne Fremgangsmaade vilde dog i Resultatet være uvirksom, saasnart der dannede sig en fast Majoritet, som vidste at hævde sin forfatningsmæssige Ret. — Næst disse Bemærkninger maa jeg endnu ved det omhandlede Ændringsfor-